

Hồi 55

Tự nhiên chi đạo

Yến Phi theo Tạ Huyền và Lưu Dụ đi về phía thành đông, trong lòng nghĩ ngợi miên man.

Tạ Huyền nói đúng, cái hiện tại y đang đánh là một trận vĩnh viễn không thể thắng được. Tất cả đều là vì gia tộc, mà lối nhìn của Tạ An là quyền uy chí cao vô thượng trong lòng Tạ Huyền. Cho dù Tạ Huyền y có ý tưởng hoàn toàn bất đồng, cuối cùng y vẫn sẽ tuân theo chỉ thị của Tạ An mà hành sự.

Bất quá Tạ Huyền vẫn là Tạ Huyền, y bại cũng phải bại cho đẹp mắt và tươi sáng. Trên sự thật nếu vứt đi những ràng buộc gia tộc, phương Nam bao gồm cả Hoàn Huyền vào, không có ai là đối thủ của y, hơn nữa vì kết quả trận chiến Phì Thủy, Tạ Huyền đã được đẩy lên vị trí cao đến mức gần như thiên thần trong lòng người dân, mà được lòng dân chính là một nhân tố chủ yếu quyết định ai thắng ai bại.

Tạ Huyền mỉm cười: "Yến huynh đệ sao lại không ngừng nhìn ta vậy?".

Yến Phi thở dài: "Tôi chung quy đã minh bạch tại sao Huyền soái có thể bằng vào tám vạn quân mà đánh tan trăm vạn hùng binh của Phù Kiên tại bến Phì Thủy".

Tạ Huyền cười hì hì: "Ta chung quy cũng minh bạch nhị thúc sao lại xem trọng người như vậy".

Lưu Dụ trong lòng kích động, Tạ Huyền và Yến Phi bề ngoài xem có vẻ đang nói chơi qua lại, trên sự thật hai người ít ra về mặt tài trí đã sinh ra cảm giác kỳ phùng địch thủ, yên lặng mà hiểu biết về nhau.

Lưu Dụ biết Yến Phi đã nắm được ý niệm của chuyến đi lần này của Tạ Huyền, Tạ Huyền muốn mượn dịp này mà tuyên cáo Tạ gia không cho phép người khác nuôi tâm xâm phạm vũ nhục, hơn nữa hiển thị một cách rõ ràng: bằng vào thực lực của Tạ Huyền y, ở Kiến Khang y muốn giết ai là có thể giết liền! Cho dù là Tư Mã Đạo Tử hay Vương Quốc Bảo cũng không ngoại lệ. Căn bản không có ai có thể nài hà gì được y, kể cả hoàng đế Tư Mã Diệu.

Dưới hình thế như vậy, một khi Tạ Huyền còn mạng, ai dám động tới nửa cọng lông của Tạ gia? Lưu Dụ tự hỏi, đổi lại nếu mình là Tư Mã Diệu hay Tư Mã Đạo Tử, cũng

không thể không tận lực duy trì bảo hộ Tạ gia, miễn tránh sinh ra xung đột hiểu lầm, nếu không, Bắc Phủ huy binh nam hạ, công kích Kiến Khang thì hậu quả đáng sợ làm sao.

Tạ Huyền là thống soái vô địch, y nhìn thấu nhược điểm của huynh đệ Tư Mã Diệu, cứ xem bệnh mà cho thuốc, bằng vào thế lôi đình vạn quân mà trấn nhiếp Kiến Khang, vì Tạ gia mà khiêu chiến để báo phục.

Yến Phi nghĩ xa hơn là Lưu Dụ đang nằm trong cục, Tạ Huyền tuy tiếp nhận chỉ thị của Tạ An, không phản lại Tấn, nhưng trên sự thật y chính là tạo ra an bài lâu dài, chọn ra người có năng lực trong binh tướng Bắc Phủ làm người kế thừa.

Đã không thể trông mong vào Tạ gia, chỉ còn nước trông mong vào người ngoài, mà Lưu Dụ chính là người trong mắt của Tạ Huyền.

Lưu Dụ sẽ là con cờ lợi hại phi thường của Tạ Huyền, tài trí và võ công của gã đều không cần phải nghi hoặc, cái hay nhất là đang khi ai ai cũng tập trung chú ý vào hai đại tướng tâm phúc của Tạ Huyền là Lưu Lao Chi và Hà Khiêm, Lưu Dụ lại từ từ đứng dậy bên ngoài cảm quan của người ta, trở thành ngôi sao mới của Bắc Phủ chư tướng.

Sách lược thủ đoạn đánh giá cao xa như vậy, làm cho Yến Phi bội phục tận đáy lòng.

Ba người đi ra khỏi con hẻm ngang, cắt vào một con đường lớn, bên kia đường có một tu viện hoành vĩ. Quảng trường đằng trước tu viện nhiệt náo phi thường, mấy chục người bán hàng rong bày hàng rao gọi, người mua hàng chen lấn nhiệt náo, giống như một thị tập lộ thiên. Nhưng cửa chùa lại khép kín, không ai lọt vào được.

Lưu Dụ mục quang rơi trên tấm biển đá của lối vào quảng trường, ba chữ điêu tạc lồ lộ trên biển: "Minh Nhật Tự".

Mục quang của Yến Phi lại hút vào một người, người tụ tập ở quảng trường trước miếu không tới hai trăm thì cũng phải hơn một trăm, nhưng mắt chàng vừa quét qua một lượt lại khơi khơi chỉ thấy người đó.

Người này cao ráo sáng rõ, chấp tay sau lưng đi giữa đám đông, thỉnh thoảng hứng hứng đứng lại xem hàng hóa bày biện, thời gian dừng chân của y rất ngắn, nháy mắt y đã xuất hiện trong một đám đông khác.

Yến Phi nhìn không rõ tướng mạo của y, chỉ biết y râu dài tới ngực, tư thế di động lúc chậm lúc nhanh, ngầm hợp những chỗ tuyệt diệu chí lý, chỉ bằng vào bộ pháp phong tư mà khiến cho người ta có cảm giác sâu xa không thể đoán, Yến Phi lần đầu tiên tận mắt thấy được.

Người đó dời đến bên kia của quảng trường, biến mất tầm hơi.

Thanh âm của Tạ Huyền vang bên tai chàng: "Người đã nhìn thấy y?".

Yến Phi quay về phía Tạ Huyền, thấy y cũng giống như mình xoay mục quang về vị trí người đó biến mất, gật đầu: "Là ai vậy?".

Tạ Huyền lộ thần sắc ngưng trọng, chầm chậm đáp: "Nếu ta đoán không lầm, người đó là 'Thiên Sư' Tôn Ân, y cố ý đột nhiên xuất hiện trước mắt bọn ta là muốn thám thính mức độ thâm sâu của Tạ Huyền ta, không tưởng được nhãn lực của Yến huynh đệ cao minh như vậy, cũng có thể từ cử động vi diệu của y mà sinh ra lòng cảnh giác".

Lưu Dụ gật mình, thất thanh: "Tôn Ân?".

Tạ Huyền bình tĩnh thốt: "Tôn Ân không có mặt ở Kiến Khang mới là kỳ lạ. Y cần tự mình đến tìm hiểu Kiến Khang, chuẩn bị thật tốt cho công cuộc làm phản trong tương lai, bởi vì nếu Tư Mã hoàng triều xua đuổi Tạ gia ta, cơ hội của y sẽ liền đến. Ta phải không cho y được như sở nguyện".

Lưu Dụ chau mày: "Tôi vẫn có hơi mù mờ, Tôn Ân không ngờ dám cố ý dẫn dắt sự chú ý của Huyền soái, khẳng định là có nuôi giấu âm mưu, Huyền soái sao lại không có một chút thiện ý nào đối với y?".

Tạ Huyền mỉm cười: "Tiểu Dụ trước mắt có hiểu hay không cũng không vội. Hiện tại người mang lệnh của ta, lập tức đi hội hợp với Lưu tham quân, ta muốn người đưa binh vào đóng ở Thạch Đầu thành mà đao kiếm không phải nhuộm máu".

Lưu Dụ tiếp lấy lệnh phù của y, cười khổ: "Người chỉ huy là tham quân đại nhân, lời nói của tôi hần vị tất chịu nghe".

Tạ Huyền ngưng thị nhìn gã một hồi, diêm đạm thốt: "Người không biết cách giả truyền thánh chỉ sao? Mau đi lo cho xong cho ta, nếu không sẽ xử trí theo quân pháp".

Lưu Dụ quay sang Yến Phi chào tạm biệt, lãnh mệnh đi liền.

Yến Phi sinh ra cảm giác nguy hiểm chìm mình vào chiến trường, trận Tạ Huyền đánh bây giờ là một loại chiến tranh khác với đối diện giữa sa trường. Ai có thể khống chế Kiến Khang, người đó là người thắng trận. Hơn nữa vì các mối quan hệ vi diệu, tuyệt không thể chậm chạp mà thành, có thể nói là tranh đấu góc độ dũng lực và trí mưu.

Chiếm lĩnh Thạch Đầu thành mà không mất một giọt máu càng là điểm trọng yếu. Chỉ cần không có ai rơi máu, chiến sự đương nhiên còn chưa bắt đầu.

Tạ Huyền nhìn Yến Phi cười nói: "Chắc đã đến lúc gõ cửa thăm hỏi rồi, không cần bắt chủ nhân chờ chực bên trong nữa".

Yến Phi theo y cất bước ngang qua đường xe ngựa, đi tới quảng trường trước chùa, hỏi: "Huyền soái có phải vì đối phương đóng kín cửa chùa, bộ dạng như chuẩn bị làm cứng đánh một trận, cho nên liền điều chỉnh sách lược trước đây, lập tức chiếm Thạch Đầu thành, dùng binh hiệp Kiến Khang?".

Tạ Huyền bình tĩnh đáp: "Hòa bình là thứ cần có võ lực để duy trì. Ta phen này từ tiền tuyến trở về, không phải là muốn quấy đuôi van xin Tư Mã hoàng triều, mà là muốn hiển thị với y rằng an nguy của Kiến Khang chỉ là chuyện giữa một ý niệm của ta. Nói trắng ra, Tư Mã Đạo Tử đã dám công nhiên động thủ, bọn ta cũng không cần lưu lại dư địa nữa. Có để cho chuyện này phát triển thành sự phân liệt quốc gia hay không, quyền chọn lựa nằm trong tay bọn chúng, không phải do ta quyết định".

Hai người thản nhiên đi qua tấm biển, đạp chân vào quảng trường.

Yến Phi trầm nghĩ, Tôn Ân không biết trốn trong đám đông nào, có tìm cơ hội ám toán hành thích Tạ Huyền không? Ý nghĩ đó vừa dâng lên, lập tức Nê hoàn khiêu động, Đan điền sinh ra hơi ấm, trong người nóng lại giao hòa dung hợp, dễ chịu khôn tả, đồng thời sự linh mẫn tai mắt gia tăng gấp bội, quảng trường tuy đầu người lố nhố, chàng lại tựa như hoàn toàn nắm hết trong lòng, không sai biệt được. Thứ cảm giác thần thông quảng đại đó chàng bình sinh chưa từng trải qua hay thể nghiệm qua.

Yến Phi vụt dừng bước.

Tạ Huyền quay sang nhìn chàng, trên mặt hiện nét kinh ngạc không thể che giấu, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì vậy? Người biết ngưng tụ thần quang trong đôi mắt sao? Chúng tớ trong mình người chân khí vận chuyển, chực chờ bộc phát".

Yến Phi ngênh đón ánh mắt của Tạ Huyền, hoang mang không hiểu: "Thật kỳ quái! Đang khi tôi nghĩ đến trên quảng trường có khi có nguy hiểm, tôi lập tức biến thành tai mắt thông linh, tựa hồ không có dị động gì có thể qua mắt được tôi".

Tạ Huyền vui mừng cười lên, liếc chàng một cái, có vẻ có thâm ý, vui vẻ thốt: "Cung hỉ Yến huynh đệ công lực đã phục hồi hết, hơn nữa còn hơn xa lúc trước".

Yến Phi bần thần: "Lời nói của Huyền soái còn quá sớm, năng lực của tôi sợ rằng đã ngưng ở đây, chỉ là vì tôi chỉ biết dùng võ công công pháp lúc trước mà động thủ với người ta, mà làm vậy lại sẽ mất luôn cái mạng nhỏ này".

Tạ Huyền cứ chậm chậm bước về phía cửa miếu, thông dong thốt: "Lúc ta nghe nói về tình huống Yến huynh đệ cứu Tống đại thúc, ta liền đoán được tình hình trước mắt của Yến huynh đệ, cho nên ta đặc biệt muốn Yến huynh đệ đồng hành, chính là muốn

khiến Yến huynh đệ đưa thân vào hiểm cảnh, lãnh ngộ được thứ cảnh giới quý giá khó lòng có được trong kiếm đạo, đó là Tự Nhiên chi Đạo”.

Yến Phi rung mình mãnh liệt: "Tự Nhiên chi Đạo?".

Tạ Huyền dừng bước, còn cách cửa miếu khoảng hai trượng, điềm đàm thốt: "Lão Tử có truyền: '*Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên*¹'. Tự Nhiên chi Đạo là chung cực của tất cả Đạo pháp, bao gồm hết Thiên – Địa – Nhân. Kể lúc trước truy kích người một là 'Tiểu Hoạt Di Lặc' Trúc Bất Quy, kiếm thủ bịt mặt kia nếu không phải là Tư Mã Đạo Tử thì là Vương Quốc Bảo. Tâm kế võ công của hai tên đó, nếu người không có chút cân lường, làm sao có thể ôm một người mà còn có thể đột vây thành công, bình an chạy về hẻm Ô Y, khiến cho địch nhân hảo mộng thành không, lọt vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, lúc đó cái cứu người là Tự Nhiên chi Đạo. Khi toàn tâm toàn ý đào tẩu, chân khí trong người cứ theo sự mong muốn trong lòng người, làm cho địch nhân không có cách nào đụng tới chéo áo của người. Giả như người có thể dùng tâm pháp như vậy để đối địch, Tự Nhiên chi Đạo phát triển đến mức cực hạn, trong thiên hạ còn có ai là đối thủ có thể đối kháng chứ”.

Yến Phi lại một lần nữa rung mình kịch liệt, đưa mắt nhìn cửa miếu, đột nhiên song chưởng án hờ phía trước, hai luồng chân khí yếu ớt tựa như không có thoát khỏi lòng bàn tay đi ra, đụng nhẹ lên cửa chùa, thứ cảm giác đó không có gì khác so với trực tiếp chạm tay lên cửa, cảm thấy được rõ rệt trên cửa có cài then, ngay cả trọng lượng và chất liệu của cửa gỗ cũng nắm bắt trong lòng, kỳ diệu đến cực điểm.

Tạ Huyền vui mừng: "Nói cho ta biết tình huống xem”.

Yến Phi trong lòng trào dâng nỗi mừng vui không có tên, sinh ra cảm giác tái thế làm người trở lại. Hiện tại tuy ở giai đoạn bước đầu, bất quá chàng bằng vào sự chỉ điểm của Tạ Huyền đã nắm bắt được cách điều dụng chân khí trong mình, từ đó có thể luyện thành một thứ kỳ công thần bí khôn lường, còn hơn cả Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp. Cảm giác bị kềm chế và cảm giác thất thần ngao ngán từ sau khi bị Nhậm Dao đánh bị thương ở Biên Hoang Tập đã quét sạch gọn ghẽ.

Chàng gật đầu nói: "Thật kỳ diệu phi thường, trong lòng tôi hồi nãy đang nghĩ xem có phải có thể cách không đẩy mở cửa gỗ, chân khí trong mình liền tự nhiên vận chuyển, chân kinh xộc thẳng ra khỏi lòng bàn tay, không cố ý mà tự nhiên giờ chưởng đẩy về phía cửa chùa, phát giác cửa có cài then, không có cách nào đẩy ra, chân khí cũng tự nhiên thu lại”.

¹ Trong **Đạo Đức Kinh** của Lão Tử. Tạm dịch: *Người bắt chước đất, đất bắt chước trời, trời bắt chước đạo, đạo bắt chước tự nhiên.*

Tạ Huyền trầm tư một hồi, thốt: "Bằng vào tình huống trước mắt của Yến huynh đệ, dụng cao thủ thật sự, sợ không đủ sức chống chọi, giữ mạng bỏ chạy lại thông thả có thừa".

Yến Phi mất chú tâm vào cửa miếu khép kín, nghĩ tới tình huống có thể xuất hiện bên trong cửa, trầm giọng hỏi: "Huyền soái có chỉ thị gì không?".

Tạ Huyền thở dài một hơi, xem ra có cảm xúc gì đó: "Ta bị bức vào thế đối kháng triều đình không còn đường về. Khi ta thấy Tống đại thúc mình thụ trọng thương, trong lòng chỉ có ý niệm báo thù, không muốn biến Kiến Khang thành một chiến trường. Nhưng rồi lại thấy nhị thúc vì quá đau lòng cho Tống đại thúc mà chi trì không nổi, ta biết đã không còn bất kỳ chọn lựa gì nữa. Nếu tất cả tiến hành như sở nguyện của ta, sáng sớm ngày mai ta sẽ cùng nhị thúc rời bỏ Kiến Khang, cũng chỉ có như vậy thì gia đình ta mới có thể bảo đảm an toàn".

Yến Phi hiểu Tạ Huyền đang chơi một trò chơi nguy hiểm phi thường, nếu y sai lầm, Nam Tấn sẽ hãm mình vào cục thế chia năm xẻ bảy, đổi lại mình là Tạ Huyền, cũng không nắm chắc được nửa phần. Duy chỉ có đặt hy vọng vào Tạ Huyền bằng vào binh pháp tài tình của y mà đạt tới mục tiêu tựa hồ không thể nào đạt được.

Tạ Huyền dịu giọng: "Ta không phải muốn tranh thắng, cũng không phải muốn cầu bại, mà là hy vọng đứng thẳng thớm đồng đều giữa thất bại và thắng lợi. Nếu không, nếu quả bọn ta thui thủi thoái lui, ta yếu thì người làm tới, Tạ gia ta ở Kiến Khang lập tức không còn chỗ đứng".

Yến Phi gật đầu: "Tôi hiểu!".

Tạ Huyền hồi phục lại vẻ thông dong, mỉm cười thốt: "Địch nhân hiện tại đang bày trận thế, không sợ ta lên cửa đòi xin lỗi. Tôn Ân lại đột nhiên hiện thân quanh đây, toàn là dấu hiệu không tốt, cho nên sau khi vào chùa, chính là đưa mình vào hiểm cục cưu tử nhất sinh".

Ngưng một chút rồi nói tiếp: "Nếu ta không trấn nổi cục diện, Yến huynh đệ không cần lý gì đến ta, lập tức về thông tri cho nhị thúc, ông ta sẽ tận tay phục thù cho ta. Chọc giận Tạ Huyền ta, khẳng định là có hậu quả hồi báo; nhưng nếu quấy nhiễu tới nhị thúc, càng không phải là trò chơi".

Yến Phi nhíu mày: "Địch nhân đã chuẩn bị đánh, bọn ta sao biết rõ là hãm bẫy mà vẫn đạp chân tiến vào?".

Tạ Huyền điềm đạm đáp: "Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bức bách huynh đệ Tư Mã Diệu sợ hãi trong lòng mà nhượng bộ. Ta không phải đã từng nói bại cũng phải giữ cho tươi sáng sao?".

Tiếp đó bước dài tới trước.

Yến Phi sinh ra cảm giác kỳ dị, có cảm giác rõ rệt mỗi một bước đi của Tạ Huyền, công lực liên tăng cường thêm một phân, đến khi y tới trước cửa, công lực đã vận hành đều thẳng đến trạng thái đẳng phong, chàng không hiểu tại sao mình lại có cảnh giới thông huyền như vậy, "thần thông" như vậy, vượt ngoài phạm trù võ kỹ.

"Rẻng"!

Cửu Thiệu Định Âm kiếm thoát khỏi vỏ, lọt vào tay Tạ Huyền, tốc độ kinh hồn nhanh đến mức mắt thịt khó nắm bắt được, chệch dọc qua khe cửa.

Mũi kiếm như một sợi chỉ mỏng phá nhập khe cửa, tiếp theo là tiếng then cửa bị đứt đoạn. Lúc Cửu Thiệu Định Âm kiếm quay trở lại chui vào vỏ, then cửa đã rơi xuống đất.

Tạ Huyền hai chưởng tựa như nhẹ mà lại cực nặng ấn trên hai cánh cửa chùa, cửa lập tức bung ra, hiện ra căn khôn bên trong cửa.

Đám đông xung quanh đối với đột biến bên này đã phát giác, sợ hãi chia nhau thoái ra xa. Một vùng hỗn loạn, bóng người thấp thoáng trước cửa chùa, nhất thời có thể nhìn thấy rõ có bao nhiêu người.

Tạ Huyền xoay đầu về phía Yến Phi đang đi đến gần y, mỉm cười thốt: "Yến huynh đệ, mời theo ta, làm nhân chứng cho Tạ gia".

Nói xong cười khà khà, thần thái an nhàn cất bước vào chùa.

Trên bậc thang đá tại chủ điện Di Lạc đại điện, trùng trùng điệp điệp hơn một trăm người, một nửa là Di Lạc giáo đồ mặc tăng phục đầu nhắm bóng, phân nửa là đại hán mặc y phục võ sĩ, dẫn đầu có năm người, ai ai tướng tá cũng lồ lộ thu hút, người Yến Phi nhận ra chỉ có Trúc Lô Âm và Trúc Bất Quy, người trước tay cầm thiền trượng, thể hình mập mạp như Di Lạc Phật tượng tuy bất mắt, lại thua xa sự thu hút của nữ ni trẻ tuổi bên cạnh Trúc Bất Quy.

Nữ ni này cạo sạch tóc, vận bào phục ni cô, lại không cho người ta cảm giác xuất gia gì hết, ả có một gương mặt diễm lệ kiều mị lẳng lơ, càng dẫn dụ hồn người là thân thể hấp dẫn điên đảo chúng sinh. ả tay cầm phát trần, cùng thiền trượng cả trăm cân của Trúc Lô Âm một nhẹ một nặng, tương phản rõ rệt.

Trúc Bất Quy đứng chính giữa, thần thái lãnh đạm, chừng như chuyện này không có chút quan hệ gì tới y.

Bên trái y còn có một nam tử cao ráo anh vĩ, hông giắt trường kiếm, vận phục sức hoàng tộc, hoa lệ cao quý, thần thái ngạo mạn tự tin, không cần Tạ Huyền chỉ điểm, Yến Phi cũng đoán được tất chính là Lang Nha vương Tư Mã Đạo Tử. Chỉ nhìn thấy y xuất hiện ở đây là biết sự tình không những khó hòa hảo, quan hệ của Tạ gia với triều đình càng lâm vào biên duyên công khai quyết liệt.

Bên kia của Tư Mã Đạo Tử là một võ sĩ ước khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, thần thái âm trầm lãnh tĩnh, cũng dụng trường kiếm, Yến Phi từ hình dáng của gã mà nhìn, liền nhận ra chính là người bịt mặt đã cùng Trúc Bất Quy liên thủ tập kích Tống Bi Phong, từ đó suy ra gã là con rể của Tạ An, Vương Quốc Bảo, hấp huyết quý có quyền thế nhất ở Kiến Khang.

Yến Phi theo Tạ Huyền thần nhiên cất bước, đi thẳng tới cách bậc cấp hai chục bước mới dừng lại.

Tư Mã Đạo Tử trên đỉnh bậc áp bước tới một bước, chỉ Tạ Huyền quát lớn: "Tạ Huyền cả gan, không ngờ dám tự tiện hồi kinh, sơ suất chức vụ, còn không mau lập tức quỳ mọp chịu trối cho ta, đợi hoàng thượng phát lạc".

Tạ Huyền bình tĩnh cười mỉm, thốt: "Lần này trở về không chỉ có một mình Tạ Huyền ta, còn có Lưu tham quân và năm ngàn tinh kỵ, hiện đang đồn trú trong Thạch Đầu thành. Dám hỏi Lang Nha vương bọn họ có phải cũng nên y theo ý của người chờ xử trí không?".

Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo liền biến sắc, cho thấy bọn chúng đối với cánh kỳ binh của Tạ Huyền hoàn toàn không biết gì tới.

Tạ Huyền ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, hét lên: "Tư Mã Đạo Tử! Người bớt nói xàm lại cho ta, đơn đả độc đấu, hay là nhất tề vây đánh, chỉ cần người nói một câu".

Tư Mã Đạo Tử đôi mắt tràn trề ánh hung hãn, trừng trừng nhìn Tạ Huyền, tay ấn lên chuôi kiếm.

o0o

Lưu Dụ phi ngựa trên đường Chu Tước, gã sau khi tiếp lệnh lập tức chạy về hẻm Ô Y, thông tri cho Tạ gia toàn diện giới bị, sau đó lên ngựa ra khỏi thành.

Trong lòng gã vẫn đang lâng lâng bốn tiếng "giả truyền thánh chỉ" của Tạ Huyền, trong tâm bội phục.

Lệnh "giả truyền thánh chỉ" của Tạ Huyền không chỉ đơn thuần là gã có thể giả lệnh của Tạ Huyền mà chỉ huy bộ đội của Lưu Lao Chi, hơn nữa còn có thể bằng vào thủ pháp đồng dạng mà gạt lừa tướng lãnh trấn thủ Thạch Đầu thành để nhập cốc, mong sao có thể không tốn một giọt máu mà tiến chiếm Thạch Đầu thành.

Do thủ quân của Thạch Đầu thành hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, thêm vào Lưu Lao Chi bản thân không những là danh tướng đương triều, lại thêm vào oai phong của Tạ Huyền, chỉ cần báo xưng phụng lệnh vua hồi kinh, nhất định có thể bằng vào thủ pháp sét đánh không kịp bịt tai mà nhất cử chế ngự thủ tướng của Thạch Đầu thành, thông dong không chế Thạch Đầu thành một cách tuyệt đối.

Hành vi phản loạn như vậy, một chút hành xử không hay, Kiến Khang sẽ lập tức hóa thành chiến trường tàn khốc.

Trong lòng Lưu Dự tràn ngập tình cảm kích liệt, Tạ Huyền trong tâm gã không có bất kỳ một khuyết điểm nào, bởi vì gã chung quy đã nhận ra hoàn cảnh của Tạ Huyền, không phải là y cam lòng làm phản thần của Nam Tấn, mà là y có nỗi khổ không thể nói ra.

Trong lòng gã càng tràn ngập nỗi cảm kích đối với Tạ Huyền, biết rõ Tạ Huyền để ý tới gã, y hy vọng nếu mình bất hạnh chết sớm như lời của Tạ An, Lưu Dự vẫn có thể kế thừa di chí của y, thống nhất Nam Bắc.

Gã không thể để Tạ Huyền thất vọng.

- o O o -